

Arrest

nr. 195 841 van 29 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. QUAIRIAT loco advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. E., verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtoen origine te zijn. U verklaarde 16 jaar oud te zijn bij aankomst in België. U werd geboren in het dorp Mirakala (ook Ferozabad genoemd) in het district Qarghayee van de provincie Laghman. Toen u 7 maanden oud was verhuisde u met uw familie naar Pakistan. U woonde er in een vluchtelingenkamp Kachagarai in Khyber Pashtunkhwa. Uw moeder N. stierf toen jullie in Pakistan woonden. Toen u 8 jaar oud was keerde uw familie terug naar uw dorp Mirakala in Laghman. Twee jaar later verhuisde u naar Gulbota in het district Bagrami van de

provincie Kabul naar de neef van uw vader. U ging tot de 4de graad naar het Lisé e Ali Zukur e Shiwaki in Kabul. Terug in Afghanistan hertrouwde uw vader B. met F. M.. Uw volle broer Nu. woont bij uw grootouders in het dorp Chinar Kali in het district Rodat van de provincie Nangarhar. Uw twee volle zussen S. en J. zijn getrouwd en wonen in Laghman. Uw volle zus D. en uw stiefzussen K. en Sh. wonen bij uw vader en stiefmoeder in het dorp Gulbota.

Uw problemen begonnen na de dood van uw moeder. Toen u terug was uit Pakistan hertrouwde uw vader met F.. Zij behandelde u slecht. U werd door haar gepest en geslagen. Dit omdat u de oudste zoon van uw vader was. Uw vader was niet vaak thuis en kon weinig doen. Ook de broers van uw stiefmoeder, uw stiefooms, pestten u en dit omdat u later alles zou erven van uw vader. Deze stiefooms zouden contacten hebben met de taliban. Op een dag kwam uw vader thuis toen u door hen gepest werd. Uw vader werd boos op uw stiefoom. Deze zei dat hij u niet zomaar met rust zou laten en u zou doden. Na dit incident ging u niet vaak meer naar buiten. Toen u een tijdje later buiten was met vrienden werd er twee keer op u geschoten door gemaskerde mannen. Twee weken later besloot uw vader u naar Kabul te sturen bij zijn neef. De rest van uw familie bleef achter in Laghman. U bleef hier een jaar zonder problemen. Na een jaar kwam de rest van de familie (uw volle zus, uw stiefzussen, uw vader en uw stiefmoeder) eveneens naar Kabul. Er was weer elke dag ruzie. Uw vader kocht grond en bouwde een eigen huis. Nog steeds was er elke dag ruzie. U wou niet meer leven en wou niet meer naar school gaan. U stopte dus met school. Ongeveer twee jaar later kreeg uw vader plots telefoon van mensen in Laghman. Er werd verteld dat uw stiefooms onderweg waren naar Kabul. Twee weken later werd er besloten u naar Europa te sturen. U reisde onder meer via Iran, Turkije, Bulgarije en de Balkanlanden naar België. Op 11 november 2015 kwam u hier aan en op 9 december 2015 heeft u asiel aangevraagd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met uw stiefooms die u zouden willen doden wegens de erfenis van uw vader.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), de kopieën van de taskara van uw vader en uw broer en een schooldocument neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn. U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich bewijs te vormen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet dient te koesteren.

Zo dient te worden gesteld dat u door uw stiefmoeder slecht behandeld werd en dit omdat u als oudste zoon van uw vader recht had op zijn erfenis (gehoorverslag CGVS p. 14). U verklaart dat ze u sloeg en u door haar gepest werd. U kreeg soms geen eten of kreeg slecht eten. Daarnaast was er altijd ruzie en kwam u niet graag naar huis.

Er kunnen echter diverse vaststellingen gedaan worden met betrekking tot uw verklaringen omtrent uw vrees voor uw stiefmoeder en haar broers waardoor de geloofwaardigheid ondermijnd wordt. Vooreerst is de rol van uw vader in deze zaak niet duidelijk. Uw vader zou op de hoogte geweest zijn van de zaken maar kon niks ondernemen, zo verklaarde u (gehoorverslag CGVS, p.14). Zelf had hij ook schrik van uw stiefooms. Hij zou uw stiefmoeder wel herhaaldelijk berispt hebben, maar eens uw vader weer gaan werken was begonnen de zaken opnieuw, zo beweerde u. Nochtans was u zijn oudste zoon en had uw vader met zijn tweede vrouw enkel nog dochters gekregen. Het is in een patriarchale context zoals de Afghaanse cultuur dan ook opmerkelijk te noemen dat uw vader, gezien hij het gezinshoofd was, zomaar zou staan toekijken wanneer zijn tweede vrouw zijn oudste zoon zou mishandelen (gehoorverslag CGVS p. 14). Eveneens is het in deze maatschappelijke context weinig aannemelijk dat uw stiefmoeder, gezien ze als vrouw geacht wordt te gehoorzamen aan haar man, zomaar de wens van haar man zou negeren en toch zou verdergaan met jullie te mishandelen. Verder in het gehoor stelde u dat uw vader boos optrad tegen uw stiefoom toen deze jullie aan het pesten was (gehoorverslag CGVS p. 15). Op dat moment zou er een grote ruzie ontstaan zijn tussen uw vader en de stiefooms,

waarop de stiefooms ermee zouden gedreigd hebben u te doden in plaats van u met rust te laten (CGVS p. 15). Opnieuw kan in de Afghaanse context moeilijk worden aangenomen dat uw vader als gezinshoofd dit zomaar zou laten gebeuren. U beweerde tevens dat deze stiefooms banden zouden hebben met de taliban, het hele dorp zou daarvan op de hoogte zijn zo stelde u. Vreemd genoeg kan u dan niet eens zeggen met welke talibancommandant ze zouden samenwerken (gehoorverslag CGVS p. 15). Overigens nemen jullie na deze bedreiging geen andere voorzorgsmaatregelen, behalve dat u weinig naar buiten gaat (gehoorverslag CGVS p. 13). Gezien de vermeende talibanconnectie van deze stiefooms is het merkwaardig dat er zo weinig maatregelen worden genomen voor uw veiligheid. U maakt deze band met de taliban dan ook niet aannemelijk.

Enige tijd later vindt dan toch een incident plaats waarna uw vader u naar familie stuurt in Bagrami in de provincie Kabul. U werd immers op een dag tweemaal beschoten. U stelt dat het uw stiefooms waren die u beschoten maar dit berust op een vermoeden. U denkt dit omdat u met niemand anders problemen hebt (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het dient gezegd dat u niet heeft gezien wie er op u geschoten heeft en dat hun gezichten bedenkt waren (gehoorverslag CGVS, p. 16). Op het moment dat u beschoten werd was u niet alleen maar in groep met vrienden, het is dus niet met zekerheid vast te stellen dat u het doelwit was van deze schietpartij (gehoorverslag CGVS, p. 14, 16). U haalt bovendien zelf aan dat er in de regio taliban aanwezig is en de regio onveilig is en er veel doden vielen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dat dit een doelbewuste aanval was op uw persoon, waarbij de daders/ opdrachtgevers uw stiefooms zouden zijn, is dus helemaal niet aangetoond. Men kan trouwens ook verwachten dat mochten uw stiefmoeder en haar broers u daadwerkelijk willen vermoorden ze hier andere mogelijkheden toe gehad hebben. Uw vader was immers, zoals u verklaarde, vaak afwezig (gehoorverslag CGVS, p. 13, 14). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat uw vader (en het dorp) besluiten u naar de provincie Kabul te sturen voor uw bescherming zodat u niet meer bij uw stiefmoeder dient te wonen, maar uw vader ongeveer een jaar later met de hele familie naar diezelfde plaats verhuist. Nochtans kan hij toch wel vermoeden dat op die manier uw stiefooms op de hoogte zouden kunnen raken van uw nieuwe verblijfplaats. Het is weinig aannemelijk dat uw vader u opnieuw aan dergelijk gevaar zou blootstellen.

Het dient gezegd dat u oorspronkelijk in Kabul geen enkel probleem ondervond (gehoorverslag CGVS, p. 15). Na de komst van uw vader en zijn nieuwe gezin begonnen de ruzies opnieuw. Echter hebben er zich gedurende jaren geen problemen meer voorgedaan met uw stiefooms (gehoorverslag CGVS, p. 17), zo zijn de stiefooms u nooit komen zoeken in Bagrami en kwamen ook niet bij uw stiefmoeder langs (gehoorverslag CGVS, p. 19). Pas na uw vertrek uit Afghanistan kwamen ze naar het huis van uw vader, maar enkel als hij niet aanwezig was (gehoorverslag CGVS, p. 19). Men zou toch verwachten dat mochten zij u daadwerkelijk nog steeds viseren en als problematisch beschouwen ze naar Bagrami gekomen zouden zijn. Hierbij aansluitend is het opmerkelijk dat voor uw vertrek uw vader van een dorpeling een telefoontje krijgt dat uw stiefooms plots onderweg zijn naar Kabul. Dit telefoontje leidde ertoe dat uw vader u wegstuurde uit Afghanistan. U kan echter niet zeggen wie uw vader op de hoogte bracht van de komst van uw stiefooms en kan ook niet uitleggen hoe die persoon zou weten wat de plannen waren van deze stiefooms (gehoorverslag CGVS, p. 18). U blijft daarenboven nog zeker 10 dagen in het dorp vooraleer effectief het land te verlaten, wat toch een groot risico is gezien u vreesde door hen vermoord te worden (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dat zij u dus nog steeds problemen zouden bezorgen berust op een louter vermoeden. U stelt dat ze vrezen dat u, als u ouder wordt, geen goede relatie met hun zus, uw stiefmoeder zou hebben en dat ze u daarom viseren (gehoorverslag CGVS, p. 20). U maakt echter gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat dezer stiefooms u hierom zouden vermoorden, dit blijft slechts een vermoeden.

Daarnaast vreesde u ook bij een terugkeer naar Afghanistan niet naar school te zullen kunnen gaan wegens de onveiligheid in het land (gehoorverslag CGVS p. 22). Dit komt niet overeen met informatie waarover het CGVS beschikt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Hoewel de situatie van het onderwijs in delen van Afghanistan problematisch is, blijkt uit de informatie namelijk dat, zeker in Kabul, het onderwijssysteem een enorme groei heeft doorgemaakt en dat er, naast een reeks overheidsuniversiteiten, ook een groot aantal private instituten voor hoger onderwijs de deuren hebben geopend. Zonder meer stellen dat u in Kabul geen onderwijs zal kunnen genieten zonder verdere concrete aanwijzingen waarom dat voor u het geval zal zijn is dus niet dienstig. Het dient gezegd dat u zelf besloten heeft te stoppen met uw scholing omdat u de ruzies thuis beu was. Hiervoor ging u zonder problemen naar school en u werkte zelfs de 4de graad af.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u uw stiefmoeders en haar broers dient te vrezen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet. Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde

vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan. Hetzelfde geldt voor de kopieën van de taskara's van uw vader en uw broer. Het schooldocument dat u neerlegt toont aan dat u naar school ging naar het lyceum Sheywaki maar toont geenszins uw problemen in Afghanistan aan. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). U brengt geen andere documenten aan ter staving van uw asielaanvraag.

Het CGVS concludeert voorts dat uit uw verklaringen blijkt dat u de algemene onveiligheid in Afghanistan vreest (gehoorverslag CGVS, p. 22). Rekening houdend met de door u ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Afghanistan kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt. Bij het grondig onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen. Hoewel u oorspronkelijk afkomstig bent van de provincie Laghman dient gezegd dat voor u de situatie in het district Bagrami in de provincie Kabul dient bekeken te worden. U woonde daar de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan en ook uw familie is daar nog steeds woonachtig. U ging er naar school en bouwde er een leven op. Hierdoor kan Bagrami in de provincie Kabul aanzien worden als uw regio van verblijf voor uw komst naar België.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker voert aan dat het niet verwonderlijk is dat hij geen enkel concreet bewijs heeft voorgelegd van de feiten die de kern van zijn asielrelaas uitmaken gelet op zijn jonge leeftijd. Bovendien merkt verzoeker – in tegenstelling tot het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – geen tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op. Dat de rol van zijn vader niet duidelijk zou zijn, kan verzoeker allerm minst bijtreden. Hij benadrukt dat zijn vader zelden thuis was en dat zijn stiefmoeder daardoor kon doen wat hij wou. Tevens onderstreept hij dat zijn stiefmoeder haar handelen steeds ten opzichte van zijn vader ontkende, waardoor het niet verwonderlijk is dat verzoekers vader tussen twee vuren zat en niet altijd wist hoe het in de realiteit zat. Bovendien trof zijn vader wel degelijk maatregelen om zijn zoon in veiligheid te brengen, aldus verzoeker die erop wijst dat zijn vader hem naar Kabul zond om hem in veiligheid te stellen, doch dat dit onvoldoende bleek. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij wel degelijk het doelwit was van de gemaskerde mannen die hem en zijn vrienden beschoten hebben. Hij besluit als volgt: “Verzoeker is een minderjarige die het slachtoffer is geworden van een familiale situatie waar hij niks aan kan doen. De broer van verzoeker woont bij zijn grootouders en is gevlucht voor de situatie thuis. Dit is frappant gezien de veiligheidssituatie in Rodat. Daar is de Taliban oppermachtig. Echter weegt dit blijkbaar niet op tegen de schrijnende omgeving thuis.

De jongere zus van verzoekster vormt geen bedreiging voor de stiefmoeder en haar broers. Zij heeft immers geen recht op de erfenis van haar vader van zodra ze trouwt. Verzoeker behoort tot een sociale groep die vervolgd wordt om zijn positie binnen de familiestam. Verzoeker zal op termijn de eigendommen van de vader erven. Verzoeker is dan ook de enige hinderpaal van de stiefmoeder en haar broers om ook een deel van de koek te krijgen.

In deze optiek is de link met de taliban langs de zijde van de stiefmoeder dan ook ernstig te nemen en dient besloten te worden dat de verzoeker niet veilig is op Afgaans grondgebied.

Het is duidelijk dat verzoeker door de Taliban wordt gevisieerd, waar hij zich ook bevindt- zij het een veilig dan wel onveilig gebied op Afgaans grondgebied.

De vader van verzoeker heeft zijn zoon naar Europa gestuurd omdat hij niet langer kon waken over zijn zoon. Het is duidelijk dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming."

Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij geen toekomst heeft in Kabul, dat zijn mentale gezondheid dergelijk dieptepunt heeft bereikt dat hij zelfs met de gedachte zat om een einde te maken aan zijn jong leven. Verzoeker is dan ook van mening dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weinig oog heeft gehad voor de familiale context waarin verzoeker zich bevindt en benadrukt dat hij in België een toekomst wenst op te bouwen en naar school te gaan in de hoop zijn broer te redden van het gevaar in Afghanistan.

2.2. Stukken

Op 13 oktober 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Afghanistan: Security Situation in Kabul province" van 25 april 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Op 23 oktober 2017 laat verzoeker een aanvullende nota met volgende stukken aan de Raad geworden: het dossier van Minteh van 17 mei 2017, een verklaring van verzoekers voogd omtrent de bijkomende stukken van 3 april 2017, een verklaring van verzoekers vader, een verklaring van verzoekers zus, een verklaring van het dorps hoofd en dorpsleden Gulbotey, een verklaring van een bewoner van Gulbotey en een uittreksel uit het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Information" van 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker stelt zijn stiefooms te vrezen die hem zouden willen doden omwille van de erfenis van zijn vader. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geen enkel concreet bewijs voorlegt van de feiten die de kern van zijn asielrelaas vormen; (ii) verzoekers verklaringen de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees voor zijn stiefmoeder en stiefooms ondermijnen vermits (1) de rol van verzoekers vader niet duidelijk is, (2) het gelet op de maatschappelijke (patriarchale) context niet aannemelijk is dat verzoekers stiefmoeder haar man zou negeren en toch verder zou gaan met verzoeker te mishandelen en het evenmin aannemelijk is dat verzoekers vader – als gezinshoofd – dit zomaar zou laten gebeuren, (3) het opmerkelijk is dat verzoeker niet kan zeggen met welke talibancommandant zijn stiefooms zouden samenwerken en het niet geloofwaardig is – mochten zij hen echt bedreigd hebben – verzoekers familie geen andere voorzorgsmaatregelen trof buiten dat verzoeker niet veel buiten ging, (4) niet met zekerheid vastgesteld kan worden dat verzoeker het doelwit was van de schietpartij, bovendien verwacht kan worden dat, mocht verzoekers stiefmoeder en haar broers hem daadwerkelijk willen vermoorden, zij andere mogelijkheden hiertoe hadden en het opmerkelijk is dat verzoekers vader hem ter bescherming van zijn

stiefmoeder naar de provincie Kabul stuurde doch later met de hele familie naar diezelfde plaats verhuisde, (5) ook verzoekers verklaringen omtrent de problemen die hij mogelijks in Kabul zou hebben kunnen lopen berusten op een louter vermoeden en bovendien niet geloofwaardig zijn; (iii) verzoekers vrees dat hij in Afghanistan niet naar school zou kunnen gaan omwille van de onveiligheid in het land niet strookt met de informatie in het administratief dossier en uit verzoekers verklaringen bovendien blijkt dat hij voorheen zonder problemen naar school ging en zelfs de vierde graad afwerkte en (iv) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 januari 2017 (CG nr. 1535109), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Immers, in zoverre verzoeker aanvoert dat het niet verwonderlijk is dat hij geen enkel concreet bewijs heeft voorgelegd van de feiten die de kern van het asielrelaas uitmaken vermits hij jong is, slaagt hij er niet in te overtuigen. De Raad benadrukt dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke asielzoeker rust. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien het onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Aangezien verzoeker via zijn vader zijn taskara,

kopieën van de taskara's van zijn vader en van zijn broer en een schooldocument kon bekomen, kan niet worden ingezien hoe verzoekers leeftijd hem ervan zou weerhouden om documenten ter staving van zijn asielrelaas te bekomen.

Met het betoog dat er geen tegenstrijdigheden op te merken zijn in verzoekers gehoor, komt hij niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarmee hij er echter niet in slaagt de pertinente motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Alwaar verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt dat de rol van zijn vader niet duidelijk zou zijn en hij aangeeft dat hij verschillende malen gemeld heeft dat zijn vader zelden thuis was, dat zijn stiefmoeder kon doen wat ze wou, dat zij haar handelen bovendien steeds ontkende naar verzoekers vader toe en verzoekers vader wel degelijk geprobeerd heeft om hem te beschermen door hem eerst naar Kabul te sturen en vervolgens zelfs weggestuurd heeft uit Afghanistan, komt hij in wezen niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij er niet in slaagt de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing – waarin besloten wordt dat verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees voor zijn stiefmoeder en zijn stiefmoers ongeloofwaardig zijn – te weerleggen of te verklaren.

Aangaande de beschieting door gemaskerde mannen komt verzoeker niet verder dan *“Verzoeker volhardt echter dat hij wel degelijk het doelwit was, zeker na de mondelinge dreiging van zijn stiefmoers”*. De Raad herhaalt dat het louter volharden in reeds afgelegde verklaringen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij als minderjarige het slachtoffer is geworden van een familiale situatie waaraan hij niets kan doen, dat zijn broer bij zijn grootouders woont en gevlucht is voor de situatie thuis en dit frappant is gelet op de veiligheidssituatie in Rodat en dat zijn jongere zus geen bedreiging vormt voor zijn stiefmoeder en haar broers, beperkt hij zich tot het volharden in zijn asielrelaas en het poneren van blote beweringen, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing.

Verzoeker besluit dat hij tot een sociale groep behoort en vervolgd wordt omwille van zijn positie binnen de familiestam – hij zal immers op termijn de eigendommen van zijn vader erven – en dat de link met de taliban langs de zijde van zijn stiefmoeder dan ook ernstig dient te worden genomen, vermits hij door hen gevisieerd wordt en aldus nood heeft aan internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep aantonen. Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu* uitvoerig beargumenteerd werd in de bestreden beslissing, is het louter behoren tot een bepaalde sociale groep op zich dan ook geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling en dient het bijgevolg ook niet nader onderzocht te worden.

In zoverre verzoeker stelt geen toekomst te hebben in Kabul en erop wijst dat zijn mentale gezondheid een dieptepunt heeft bereikt door de steeds wederkerende bedreigingen van zijn stiefmoeder en haar broers, dient opgemerkt dat geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoeker voorgehouden problemen met zijn stiefmoeder en haar broers. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Verzoeker voert ten slotte nog aan dat hij in België een betere toekomst wenst op te bouwen en naar school wil gaan in de hoop zijn broer te kunnen redden van het gevaar. Dit zijn louter socio-economische motieven die geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. In de mate verzoeker nog oppert dat hij zijn broer zou kunnen behoeden van het gevaar kan volstaan met te verwijzen naar de motieven die de ongeloofwaardigheid van zijn relaas vaststellen. Ten overvloede kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar deze op goede gronden nog overweegt dat: *“(…) Hoewel de situatie van het onderwijs in delen van Afghanistan*

problematisch is, blijkt uit de informatie namelijk dat, zeker in Kabul, het onderwijssysteem een enorme groei heeft doorgemaakt en dat er, naast een reeks overheidsuniversiteiten, ook een groot aantal private instituten voor hoger onderwijs de deuren hebben geopend. Zonder meer stellen dat u in Kabul geen onderwijs zal kunnen genieten zonder verdere concrete aanwijzingen waarom dat voor u het geval zal zijn is dus niet dienstig. Het dient gezegd dat u zelf besloten heeft te stoppen met uw scholing omdat u de ruzies thuis beu was. Hiervoor ging u zonder problemen naar school en u werkte zelfs de 4de graad af.” Vaststellingen en overwegingen welke overigens op generlei wijze worden weerlegd in onderhavig verzoekschrift.

Verzoeker voert evenmin enig concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook het dossier van Minteh van 17 mei 2017 vermag niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag te herstellen. Verzoeker herhaalt hierin immers slechts zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen.

De verklaringen van verzoekers zus, het dorps hoofd en dorpsleden van Gulbotey en van een bewoner van Gulbotey, betreffen allen fotokopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Bovendien kan worden opgemerkt dat zij niet afkomstig zijn van een officiële instantie, dat zij ten behoeve van verzoeker werden opgesteld en aldus een gesolliciteerd karakter vertonen, zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De verklaringen kunnen derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde problemen. Overigens kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.3. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Het CGVS concludeert voorts dat uit uw verklaringen blijkt dat u de algemene onveiligheid in Afghanistan vreest (gehoorverslag CGVS, p. 22). Rekening houdend met de door u ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Afghanistan kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt. Bij het grondig onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen. Hoewel u oorspronkelijk afkomstig bent van de provincie Laghman dient gezegd dat voor u de situatie in het district Bagrami in de provincie Kabul dient bekeken te worden. U woonde daar de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan en ook uw familie is daar nog steeds woonachtig. U ging er naar school en bouwde er een leven op. Hierdoor kan Bagrami in de provincie Kabul aanzien worden als uw regio van verblijf voor uw komst naar België.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de

algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.” Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de COI Focus “Afghanistan: Security Situation in Kabul province” van 25

april 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt.

In zoverre verzoeker verwijst naar een uittreksel uit het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Information*" van 2015, dient te worden opgemerkt dat dit betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de provincie Laghman, hetgeen niet dienstig is gelet op de vaststellingen en overwegingen in de bestreden beslissing waarin terecht wordt vastgesteld dat de veiligheidssituatie in het district Bagrami in de provincie Kabul dient te worden bekeken. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.3.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER